

Gooi & Eemlander
Zaterdag 16 september 1893

De Ongeluksballon. - Kaptein Léon Mary, bekend door zijn mislukte opstijgingen te Amsterdam en Den Bosch, is Zaterdagmiddag te Utrecht met de Koningin Wilhelmina uit het Park Tivoli opgestegen, in gezelschap van den heer D., die zich aangeboden had om de reis mee te maken. Het weder was zeer ongunstig. Er woei een harde N.-W. wind. Vermoedelijk ten gevolge van de sterke schommelingen van den ballon, viel de heer D., toen het luchtgevaarte ter hoogte van twee huizen ongeveer was gestegen, uit de mand, met het treurig gevolg, dat hij zwaar gekneusd in een naburige woning werd gedragen, waar de ongelukkige korten tijd later aan de gevolgen der bekomen verwondingen overleed. De heer Léon Mary is met zijn ballon ten 6 1/4 ure nabij het station Zeist-Driebergen nedergedaald.

Volgens Het Utrechts Dagblad is de ballon niet tegen een schoorsteen aangekomen, maar, naar de heer Léon Mary veronderstelt, is zijn ongelukkige tochtgenoot uit den ballon gesprongen, wat hij echter niet gezien heeft, daar hij het anders belet zou hebben.

De Utrechtsche Courant geeft van het gebeurde, dat te Utrecht begrijpelijker wijze veel sensatie verwekt, het hier volgende relaas: Wat sinds lang in Utrecht niet voorkwam, er zou een luchtballon opgaan; was anders de belangstelling bij dergelijke vermakelijkheden niet groot in Tivoli, nu was het alles vrij flink bezet, de luchtreiziger zou geen klagen hebben, hij had een goede recette; maar iemand, die de reis met hem zou aanvaarden, had hij nog niet gevonden.

De menigte, in afwachting van de dingen die komen zouden, trotseerde regen en wind en bleef haar goeden luim behouden. Duurde de vulling lang, men wist dit reeds

vooruit: wanneer het opstijgen van een ballon geannonceerd wordt om 4 uur te zullen geschieden, wordt het altijd 6 uur. Naarmate de luchtballon groter omvang kreeg, werd de stemming vrolijker en toen hij zijn dikke lichaam, door den wind gewiegd, heen en weer begon te bewegen, was het een vrolijk gegil en gefluit van de ruimschoots toegestroomde schooljeugd van belang. Kletterden zware regendruppels op het taf neder, wat deed het er toe? Men had zich toegerust met kleederen, die tegen een buitje konden; men bleef goed gehumeurd. Wie vermoedde, dat de algemeene vreugd zoo gauw in diepe deernis zou verkeeren?

Eindelijk verspreidde zich een gerucht, dit zich een reiziger had aangemeld: de heer Dirk Dolman, van de Groenekan. Toen de heer D. verscheen, om plaats te nemen in het buitenmatig kleine mandje, was alle twijfel opgeheven; de ballon was gevuld en de zakjes zand, die haar nog aan de aarde kluisterden, werden door mannen vervangen. Spoedig weerklonk het bevel "los" en aller oogen wendden ziek naar boven, denkende de ballon zich in die richting te zien bewegen, maar niets minder dan dat. De ballon hield te veel van onze lieve aarde. Een grooten sprong deed hij, maar verder kwam hij niet. Hij werd daarom weder naar zijn oorspronkelijk opgaanspunt teruggehaald.

De heer Dolman, die zoodra het bevel "los" weerklonk, lachend wenkend, nog beweerde, dat "daar zijne harddravers hem niet hard genoeg meer liepen, bij het thans per luchtballon deed" scheen thans reeds minder op zijn gemak, misschien een oogenblik denkende aan de ongelukkige reis van dezen ballon, onlangs in Amsterdam. Na den ballon van eenige ballast te hebben ontdaan, werd hij thans met een duw naar boven geworpen en

passeerde hij thans ook werkelijk het geboomte van Tivoli, maar nauwelijks was dit dan ook geschied, of hij daalde weder even snel en kwam op een huis in de Weistraat terecht, schuin tegenover de Johanna-school.

Over hetgeen toen gebeurde, loopen verschillende geruchten. Volgens den een zou de heer Dolman op dat moment angstig geworden, op lijfsbehoud bedacht, uit het mandje zijn gesprongen, op een dik terecht gekomen en van daar op de straat gestort zgn. Volgens anderen kantelde het mandje en viel de passagier door den schok er uit. Bij zoo uiteenlopende lezing van het gebeurde is het zeker moeilijk een oordeel te vellen. Een onderzoek van de justitie zal, naar wij vernemen, niet uitblijven.

Hoe het zij, de heer Dolman viel van een hoogte van circa 16 meter ter aarde. Voor dood werd hij opgenomen en in de woning van den stalhouder Sparenburg aan de Nachtegaalstraat binnengedragen. Door een groot gedeelte van zijn gewicht bevrijd, steeg de ballen thans onmiddellijk omhoog, om een klein half uurtje later bij het station Zeist neer te dalen.

Maar wie dacht verder aan den ballon? Als een loopend vuurtje verspreidde de mare van het ongeval zich door de stad. En de plek, waar de reiziger was neergevallen, was weldra omringd door een dichte menigte.

Spoedig werden professor Winkler en dr. Guldenarm ter hulp geroepen. Doch de plaats, waar de gewonde lag te zieltoegen, leende zich minder voor een ernstig onderzoek. De twee artsen besloten dus hem naar het Diaconessenhuis te laten vervoeren, waar men hulpmiddelen voor dat onderzoek te over bezit. Dr. Guldenarm telephooneerde naar deze Inrichting, waar men weldra op de komst van den Iijder was voorbereid.

Onder talrijk politiegeleide kwam de brancard met haar treurigen last daar aan. Onmiddellijk, nadat de heer D., die nog, steeds niet tot bewustzijn was gekomen, in de operatiezaal was gebracht, werd met het onderzoek aangevangen. Het zou helaas blijken, dat niet alleen de eene arm geheel en al verminkt en gekneusd, was maar dat ook de en de schouderbladen op verschillende plaatsen waren gebleken. Tijdens het onderzoek bemerkte prof. Winkler, hoe de polsslag steeds verzwakte. En nauwelijks een kwartier na zijne opneming, blies de verwondde den laatsten adem uit. Hij is niet minder dan één enkel moment bij kennis geweest. Hij uitte toen met nauw hoorbaar geluid de woorden "moe" en "water". Men reikte hem een dronk water, maar reeds was de lijder te zwak, om nog te kunnen slikken.

Vreeselijk was de droefheid van de echtgenoot en de kinderen van den overledene, bij het vernemen van dit ongeval. Vreeselijk ook de consternatie, die de tijding in de geheele stad te weeg bracht. Deze dood was te tragisch, de tegenstelling van dien flink gebouwden 40-jarigen man, die zoo luchthartig, wellicht iets roekeloos, op den rand van het schuitje het publiek toewuifde en dat bleeke zieltogende gelaat een kwartier daarna, al te ontzettend! Des avonds werden de familieleden bij het stoffelijk overschot toegelaten, om den overledene een laatsten groet te brengen.

De Justitie heeft zich met de zaak bemoeid. Een gerechtelijk onderzoek zal nu de vraag moeten uitmaken, of het ongeluk, den heer D. overkomen, te wijten is aan zijn voorbarig uitspringen uit de mand, dan wel aan onvoldoende maatregelen van voorzorg door den luchtvaartkapitein. Inmiddels heeft het gemeentebestuur van 's-Bosch den heer Mary toestemming onthouden om aldaar weder op te stijgen.